

בס"ד, ערב שבת קודש
פרשת דברים - חזון
ז' אב ה'תשפ"ה
גיליון מס' 42 (1883)

זמני הדלקת נרות ומוצש"ק

ה'ר"ג	מוצ"ש	ר"ת
7:00	8:15	8:52
7:15	8:17	8:49
7:08	8:18	8:51

שב"ל הפרד"ס

עלון לתורה וחסידות

בהוצאת "מרכז תורני מוהרי"ל אשלג"
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר ב"י שמחה אברהם הלוי אשלג שליט"א
רחוב שד"ל 4, ת.ד. 707 בני ברק. טל: 03-5783481 פקס: 03-6193789

יוצא לאור על שמם ולזכרם הטהור של רבוה"ק
כ"ק מרן אדמו"ר המקובל האלוף הגה"ק רבי יהודה לייב הלוי אשלג זצוקללה"ה
ובנו כ"ק מרן אדמו"ר המקובל הגה"ק רבי שלמה בנימין הלוי אשלג זצוקללה"ה

בשבת יש השראת השכינה

נתיב הדרש

"בין המצרים השיגוה" - שלשת השבועות של האבילות אשר מיום הבקעתה של ירושלים ב"יו בתמוז ועד לחורבנה בתשעה באב, מסוגלים הם לישראל להשנות ולהתקרבות לשכינה יותר מאשר בכל שאר ימות השנה - אומר המגיד ממזריטש זצ"ל. כי בדומה למלך שגולה ממקומו שכולם יכולים להתקרב אליו ולהשתדל אצלו למלא את בקשותיהם לכשיחזור לארמונו, והתפילה הכי רצויה באותה שעה היא שיוכה לחזור מהרה מגלותו, כך גם השכינה שהיא בגלותא בימים אלה ביחוד, ההתקרבות אליה אפשרית יותר וההשנות של כל אחד מישראל גדולות יותר לבקש את אשר רצוי ונכון לבקש ולהתפלל על השכינה שתחזור מהרה מגלותה.

ובמנו שמפרש את הפסוק "ענני באמת ישעך" הצדיק רבי משה גרינוולד זצ"ל מחוסם, "ענני" הוא אומר, ענני, רבונו של עולם, בצעקתי אליך כי ב"אמת" הרי זה "ישעך", תשועתך היא זאת לכשתענני, כי "בצרתם לו צר", צרתם של ישראל צרה היא גם בשמים וישועתם ישועה היא בעליונים ובהתחונים.

בתוככי ימי בין המצרים, בעיצומם של ימי האבילות באה שבת באה מנוחה, ושבת חזון כאי בלב ים האבילות להתנער בה מן היגון האופף, להתעמק בקדושת השבת ולהתעורר בה להשראת השכינה שגם היא מוצאת בה מנוחה בגלותה.

בשם שבהקמת המשכן בא צו מיוחד "את שבתותי תשמורו", אין הקמת המשכן ובנין בית המקדש דוחים שבת, ובעיצומה של עבודת הקודש כולם פוסקים ממלאכתה בבוא השבת. כך גם באבילות על חורבן בית המקדש לכשבאה שעת כניסת השבת השעה מכריזה וקוראת לאבלי ישראל: "התנערי מעפר קומי", התנערו ישראל מאבלותכם, קומו משיבתכם על הארץ והתכוננו לקבל פני שבת מלכתא! כי השבת עצמה "מקדש מלך" היא השכינה בה שורה בקרב העם, ואין איפוא השעה כשרה כעת לאבלות על החורבן.

מזל טבא וגדיא יאה

לידידינו היקרים והחשובים המסורים להצלחת מוסדותינו

הרה"ח שלמה הרשטיין ומשפ' שליט"א

ומחותנו הרה"ח שמעון מאיר גרינבוט ומשפ' שליט"א

ובנו - חתנו הרה"ח מנחם הרשטיין ומשפ' שיחיו

לרגל שמחת הולדת הנכד - הבן

יהי רצון שיוזכו אביו ואמו להכניסו כבריתו של אברהם אבינו

בעתו ובזמנו ולגדלו לתורה ולהופה ולמעשים טובים

ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכל יו"ח

המברכים בכל לב

הנהלת המוסדות

לומדי הבוללים וחברי השיעורים

מתפללי ולומדי בית המדרש

הרה"ק ה"בית אהרן" מקארלין זי"ע
היה אומר כל שבת את חומירות "כל
מקדש" בנעימה מיוחדת. בשבת חזון
כשאמר את המילים "המצרים" בבנין
אריאל" היה אומרם בניגון של
השתפכות ובנגינות עזים, ומיד
המשיך ואמר: אבל "כיום השבת שישו
ושמחה".

מובא ב"עבודת ישראל" להמגיד
מקאנז' זי"ע וכן ב"תפארת שלמה",
שהשבתות של "בין המצרים" הם
שבתות גבוהות יותר משאר
שבתות השנה.

וכך מובא בשם הרה"ק רבי ברוך
ממעזיבו" זי"ע שאמר על המילים
שאומרים ב"לכה דוד": "רב לך שבת
בעמק הבכא", שמדובר על "שבת חזון"
שהוא ב"עמק הבכא". "רב לך" - היינו
שהיא בכונה יותר גבוהה כנ"ל.
ואמרו משל על הימים הללו בכלל
ועל השבתות שבהם בפרט, כשהמלך
בדרך, קל יותר להגיע אליו מאשר
כשהוא בפלטרין שלו.

וגרמו בפסוק שבמגילת איכה "כל
רודפיה השיגוה בין המצרים" - היינו
"כל רודפי י-ה", אלו שרוצים להתקרב
אליו ית', יכולים להשיגו בימי "בין
המצרים".

ובפרט בעת זו שאעלה את ירושלים
על ראש שמחתי שבת 'עליה לתורה'
של החזן המופלג בתו"ש יצחק שלמה
גומבו שליט"א לקראת נישואיו עם
נכדת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א.

יהי רצון שיוכנה בית המקדש

במהרה בימינו ויושפע שפע רב

משמחה זו.

שבת שלום

ומזל טוב

בשבילי הפרשה

וייטב בעיני הדבר... (א, כג)

לכאורה קשה, אם בעיני משה היה נראה הדבר שטוב לשלוח מרגלים, למה הזכיר זאת בתוכחתו לישראל, והלא גם הוא הסכים לכך? ועיין רש"י.

ונראה לומר דהנה כתב הרמ"ה (סוף ברכות), על מה שכתוב שם (דף ס) שאין דרכם של בני אדם להתרפאות אלא שכן נהגו. שהכוונה היא, שהיה על בני ישראל לבטוח בה' שהם יהיו למעלה מדרך הטבע, ואז באמת היה הדבר כן. אבל כיון שנהגו לדרוש ברופאים והכניסו את עצמם תחת ממשלת הטבע, שוב אינם יכולים להיות כלי רופא.

וזה מה שהוכיח משה את ישראל; שאם לא היו מבקשים מרגלים לא היו צריכים לשלוח אותם, אלא היו כובשים את הארץ למעלה מטבע העולם, שנוהגים ששולחין מרגלים לפני שהולכין לכבוש ארץ. אבל כעת שבקשו לשלוח מרגלים, שוב היו נצרכין להם.

וזאת תוכחתו של משה רבינו: אני בעל כרחי הסכמתי לדבר, כיון שאמרת: מכיון שעכשיו השלימו ישראל את הטבע עליהם, לכן טוב שישלחו מרגלים כדרך העולם.

מרגניתא דר"ב

ותענו ותאמרו אלי הטאנו לד' (א, מא)

אם הם אמרו "הטאנו לה" הרי זה מוכיח שחזרו והתחרטו, אם כן למה נענשו?

אלא שמשם רבינו ע"ה התאונן "ותענו ותאמרו אלי" – דווקא, כלומר רק אליו – למשה אמרו כך, כלפי חוץ ולא מעמקי הלב בחרטת אמת, ולכן נענשו כדיון.

מקור ברוך

הבו לכם אנשים חכמים ונבונים וידועים לשבטיכם ואשימם בראשיכם וגו' (א, יג)

לכאורה קשה, שכאן משתמע שצוה משה שהם יבחרו להם את הדיינים, ובסוף כתוב שאמר "ואקח את ראשי שבטיכם", שמשתמע מזה שהוא היה צריך לקחת אותם, והם לא באו מאליהם, וכפירוש רש"י "משכתים בדברים...".

ונראה לבאר על פי מה שמבואר במסכת סנהדרין (ו): שדיין שדן את הדין וטעה בענין התלוי בשיקול הדעת, אם הדיין "גמיר וסביר" – שלמד חכמה והוא מבין דבר מתוך דבר להוסיף טעמים מדעתו, או פטור הדיין מלשלם. אבל אם הוא "גמיר ולא סביר" (הוא לא מוסיף סברות מדעתו) או, מה שעשה עשוי וצריך לשלם מכיסו.

והנה רש"י מביא להלן על המילים "ואקח את ... אנשים חכמים וידועים" – "אבל נבונים לא מצאתי".

וכעת יובן הדבר; שבתחילה חשב משה שימצא בהם גם "נבונים" – דהיינו חכמים המבינים דבר מתוך דבר, ואז לא יצטרך למשוך את לבבם ולהפנים את דעתם שיקבלו עליהם את עול הדיינות, כי למה יחסם בדבר, הלא אפילו אם פעם יטעו בשיקול הדעת יפטרו מלשלם כדיון מומחה "דגמיר וסביר".

אבל עכשיו שהיפך "נבונים" ולא מצא כי אם "חכמים" בלבד "דגמירי ולא סביר", הם מייאנו לקבל עליהם את עול הדיינות פן יבואו פעם לידי טעות ויצטרכו לשלם מכיסם, ולכן היה זקוק למשוך אותם בדברים של טעם: "אשריכם! על מי באתם להתמנות, על בני אברהם יצחק ויעקב...".

בנין אריאל

הרב יהודה לב שליט"א
מחבר ספרי לב המועדים

דינים מנהגים וטעמים בעניני ערב 'תשעה באב' שחל בשבת

קבלת שבת: הנוהגים לשיר ב'קבלת שבת' ושאר חלקי התפילה, יכולים לשיר גם בשבת זו, **והטעם:** לפי שאם ימנעו בשבת זו היו אכילות בפרהסיא, וכבתי הנסמך שאין נוהגים לשיר פשיטא שלא ישירו בשבת זו, וכבתי הנסמך שלפעמים שרים ולפעמים לא שרים לא ישירו בשבת זו (דיני ת"ב שחל ביום א' מאת הגאון ר' שריה דבליצקי).

לימוד: ונהגו שלא ללמוד בערב תשעה באב מחצות ואילך, כ"א בדברים המותרים בת"ב, ולכן אם חל בשבת אין אומרים 'פרקי אבות' (שו"ע תקנ"ב), **אבל חט"ז** מפסק בענין מניעת הלימוד בשבת, ומסיים דהלומד בשבת אחר חצות לא הפסיד אפי' כשהלך ת"ב בשבת וכ"ש שחל ערב ת"ב בשבת.

ולדינא, נראה שהרוצה להקל בזה אין מוחים בידו, **והטעם:** לפי שהוא מביא לידי ביטול תורה ללומדים שמתרשלים ללמוד דברים המותרים בט"ב דאין אדם לומד אלא מה שלבו חפץ, ועוד שבחיי אדם (כלל קלד י) כתב שהוא חומרא בעלמא, ועוד דאפילו כשהלך בחול כמה אחרונים מקילים ללמוד אחר חצות (משנ"ב תקנ"ג ס"ק טו י).

בשם החזו"א מובא שהיה מחמיר שלא ללמוד בשבת אחר חצות אלא דברים המותרים בתשעה באב (אורחות רבינו ח"ב לו). **סעודה שלישית:** אוכל בשר ושותה יין בסעודה המפסקת ומעלה על שולחנו אפילו כסעודת שלמה בשעתו (שו"ע תקנ"ב י), **והטעם:** כדי שלא לזלזל בכבוד שבת (לבוש תקנ"ב יט). **אכילת בשר:** אסור להימנע מאכילת בשר ואע"פ דאין חיוב לאכול בשר, **והטעם:** כיון שנמנע משהו אבל, עבירה היא (משנ"ב תקנ"ב ס"ק כג).

צורת אכילה: ישב בדאבון נפש שלא ינהג בשמחה (משנ"ב תקנ"ב ס"ק כג). **ולמעשה** לא נהגו כן אלא כדעת הבכור שור שהובא שם במשנ"ב, וכן הורה הגרשז"א לשיר את הזמירות הרגילים.

דיבוק חברים: לא ישב בדיבוק חברים, **ומי שרגיל** בכל שבת לסעוד סעודת שלישית עם חבריו שרי, **והטעם דשרי:** דאם מונע אכילה כזאת הוי אכילת בפרהסיא ואסור (משנ"ב תקנ"ב ס"ק כג).

תלמידים של הרה"ק בעל "ישמח משה" מאוהעל, רבי צבי הירש מרימנוב, רבי מאיר'ל מפרעמישלאן, רבי ישראל מרוזין, רבי שלום מבעלזא ועוד.

פעם הוזמן רבי צבי על ידי 'נגיד' לחינוך (והכנסת) ספר תורה במקום מסויים, 'הנגיד' הזמין גם את רבי הלל מקאלאמייא, אך רבי הלל לא יכול היה להשתתף והבטיח שיבא לשבת שלאחריה, בשבת שנהנך הספר תורה דיבר רבי צבי בשבחן של ישראל איך שמפזרים ממונם לקיום המצוות ובהידור. בשבת הבאה הגיע רבי הלל ודרש בדברי תוכחה מגולה כדרכו בקודש. למחרת הלך הנגיד לבקר את רבי צבי ושאלו: מדוע רבינו דיבר טוב עליהם בעוד שרבי הלל הוכיחם ויסר אותם בשבט פיו.

פתח רבי צבי ואמר: הנה חכמי ישראל שבכל דור, הם בדוגמת מילדות, כי מסייעים לבני ישראל להוליד מעשים טובים, וכמו שבמצרים היו שתי מילדות עבריות, שם האחת שפרה ושם השנית פועה, כן בכל הדורות ישנם חכמי ישראל בבחינת שפרה – שמשפרת את הולד, שדרכם לשפר מעשיהם של ישראל וללמד סגוריה עליהם. וישנם שהם בבחינת פועה, שרש"י מפרש לשון צעקה, שדרכם לשפר לצווח ולהגיד דברים הקשים כגידין, והוסף: אני הנני בבחינת "שפרה" לכן הזמין ה' לפני להיות בשבת של חינוך הספר תורה ולראות מעלתם, אבל רבי הלל הוא בבחינת 'פועה' ולכן הזמין ה' לפני שיבא בשבת השניה ויראה הדברים שיצטרך להוכיחם.

אמר שלפעמים הבעל רוצה לעשות מצוה ואשתו מונעת אותו, זה משום שגם הוא אינו רוצה זאת בכל לבו, ומה שאצלו בהסתרה, אצלה בגלוי, ולכן בנדבת המשכן שהתנדבו ככל לבם לא היתה אשה מונעת את בעלה, אלא "ויבואו על הנשים" – שהנשים לא עיכבו בעד בעליהן, כי הגברים "כל נדיב לב הביאו" (אך פרי תבואה).

נערך בעזרת הספר "ימי זכרון"

נסתלק ב"ד מנחם אב שנת תרל"ד

יעקב לרחל כי אחי אביה הוא' (בראשית כט). אמר לה: הודווגי לוי אמרה לו: כן, אבל יש לי אחות גדולה ממני, ואני יראה מאבי, שהוא רמאי. מיד: "ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא" – ברמאות.

מיד יחב לה וכו': מיד נתן לה סימנים, שתאמר לו אותם בעת הווגי. כדי שלא יחליפנה בלאה אחותה. כיון שנכנסה לאה באותו הלילה, אמרה רחל, עתה תתבוזה אחותי שיעקב יכירה על שלא תדע הסימנים, הלכה ומסרה לה הסימנים.

ועל דא אמרה וכו': ועל כן אמרה לפני הקב"ה, ואני לא עשיתי יותר שהכנסתי בעצמי צרתי לביתי, ואתה שכתוב כך 'רוחם וחנן ארך אפים', היה לך לעבור על עונותיהם.

ובכל מה דאמר וכו': ובכל מה שאמר לה הקב"ה, לא קבלה תנחומים. זה שכתוב 'קול ברמה נשמע רחל מבכה על בניה' וגו' (ירמיה לא) 'כי איננו' לא רצתה לקבל תנחומים, מהו המעם, משום 'כי איננו' – שהקב"ה איננו כימים הראשונים לשרות ביניהם, שהרי נסתלק למעלה.

ובני דבי איננו וכו': ומשום 'כי איננו' – בתוך הבנים, לא קבלה תנחומים, עד שנשבע לה הקב"ה, שכתוב "כה אמר ה' מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה" (שם).

כמה דעבדת ויחל וכו': כמו שעשתה רחל, אף השכינה העליונה עשתה כך, כמו שמתרגם, קול ברום שמים נשמע שכינתא מבכה על בנהא. באותה שעה שהשכינה היתה מבכה, נתעוררו אליה ששים רבוא מחנות מלאכים עליונים, וכולם נתעוררו בבכיה אליה.

בההוא שעתא אשתמע וכו': באותה שעה נשמע הקול לרקיע ערבות, ונודעזעו מאתים אלף עולמות, שהיו גנוזים מיום שנברא העולם. עד שאותו הקול נשמע לרום השמים, ומי הוא, הוא הרקיע כעין הקרה הנורא, שהוא על החיות.

פירוש הסולם במדרש איכה סעיפים לב, לו-מז

'איכה, רבי פנחס וכו': 'איכה', רבי פנחס פתח: 'קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים' וגו' (ירמיה לא). בשעה שבית המקדש נחרב ונשרף, בא קול והעיר על קברי האבות הראשונים. ואמר: האבות הראשונים, אתם נרדמים בשינה, ואינכם יודעים צער העולם, בניכם שגדלתם בצער, והבאתם אותם כאמונה רבה של הקב"ה, הנה מתו, והנה נהרגו, והנה הלכו בגלות בידי שונאיהם, ידיהם קשורים לאחוריהם, מתים מרעב, בתייהם נשרפו, איפה הם הרחמים שלכם, איפה היא האמונה שלכם? קומו התעוררו אליהם!

קם אברהם מביא בקדמיתא וכו': קם אברהם הזקן בתחילה, ואמר לפני רבון העולם: אתה ידעת שהלכתי לפניך בדרך האמת. עשר פעמים נסית אותי, ועמדתי בכולן, בני איפה הם, לא שמעתי קול דבריהם בארץ שנשבעת לי, לקיים אותם בה.

אמר ליה קב"ה וכו': אמר לו הקב"ה: אתה אברהם אהוב נפשי, זבשר קודש יעברו מעליך' (שם). דהיינו, שבמלו מהם הברית הקדושה, ועבדו ע"י, ועל זה חרה אפי בהם, ובשבילך הארכתני אפי להם כמה פעמים, ולא שבו לפני.

כיון דשמע אברהם וכו': כיון ששמע אברהם כך, אמר: 'ימחו על קדושת שמך בין העמים, כל עונותיהם, עד שיהיה לך הרצון להשיבם אליך', וכן כולם ענו להקב"ה באפן הזה שענה אברהם, והלכו להם.

אשתארת תמן רחל וכו': נשארה שם רחל, והרימה קול בכיה במרירות תמרורים. אמר לה הקב"ה: רחל, מה את מבכה? אמרה לפניו: ולא אבכה, בני איפה הם, ומה הטאו לך? אמר לה הקב"ה: העלו צרתי לפני – דהיינו שעשו פסל, והכניסו אותה בביתי. מיד אמרה: וכי אני לא עשיתי יותר, שהכנסתי צרתי בביתי.

דתנן בשעתא דכתיב וכו': שלמדנו, בשעה שכתוב 'ויגד

משכך, הגיע למסקנא כי עדיף לו לכפור ולצאת מדת היהודים ר"ל, רק מכיון שבכל זאת היה קשור לרבי, החליט בצעד אחרון כי יעשה מבחן ויסע עוד פעם אחת לרבי מנעשכיו.

והיה; אם יקבלו בסבר פנים יפות, הלא בוודאי יש לו תקנה, ויהיה יהודי ויכול לתקן את מעשיו, ואז יסע לרבי כימי קדם, ועוד יותר מכך. אך, אם לא יקבלו בסבר פנים יפות, יאלץ להיפרד לגמרי.

מחשבותיו של האיש היו גלויות לפני הרבי, שהרי המחשבות הטובות של האיש, היו בזכות השקעתו – עבודתו של הרבי עבורו.

וזו היתה הסיבה שציוה הרבי להרה"ק מראפשיץ שיסע לביתו, כי פחד שהאיש יצא לאבדון ר"ל על ידי שידהו. אך בחמלת השי"ת, תיקן את הדבר והחזיר את האיש הפוסח על שתי הסעיפים למיטב בכל מכל.

לישרים תחלה דף עה ע"ב

הרב הקדוש רבי נפתלי מרופשיץ זצוק"ל שהיה פעם שנה תמימה אצל הרה"ק רבי מרדכי מנעשכיו זצוק"ל. באחד הימים אמר לו הרה"ק רבי מרדכי: סע לביתך! אך הרב הקדוש רבי נפתלי מרופשיץ זצוק"ל ביקש ממנו שיניח לו עוד להיות אצלו, אבל הרבי שוב ביקש שיסע לביתו.

הרה"ק רבי מרדכי היה מאוד מתחשב בדעת אשתו הרבנית, ובהרבה דברים שמע לעצתה. לכן הלך הרב מראפשיץ לרבנית שתדבר עם הרה"ק בעלה אודותיו, והיא הבטיחה לו שתבקש עבורו, וכן עשתה והלכה עמו לרבי זצ"ל.

אמר לה הרבי: הלא דרכי לשמוע לך, וכן עתה אעשה כן ואתן לך רשות וארשה לו להיות כאן, אך הלאי שלא נתהרס.

לאחר כמה ימים כאשר הרה"ק מנעשכיו זצ"ל היה בבית הכנסת, בא אחד "בעל פונדק" לביתו של הרבי, והתקרב להדרו הקדוש, כשהרב מראפשיץ שהיה בחדרו של הרבי – ללא הרבי. כשראה אותו הרב מראפשיץ והכיר בו שהוא מנוגל בעבירות רח"ל, אמר לו: צא טמא, עוד יש לך העזה לדרוך על מפתן בית הרבי? וברח האיש מהחדר.

הרה"ק רבי מרדכי מנעשכיו זצ"ל הרגיש זאת, ובא במהירות לחדרו ושאל מיד: מי היה כאן. השיב לו הרב מראפשיץ, שהיה כאן אדם כזה וכו'. צעק הרבי זצ"ל: לך מהרה וחבא אותו, וכן עשה.

כאשר הגיע אליו, נתן לו "שלום" ביד רחבה ובסבר פנים יפות, ושאלו: למה לא היה כאן זמן רב. השיב לו האיש: מהיום והלאה שוב אני יבוא אליו מפעם לפעם כימי קדם, ופטרו הרבי לביתו.

לאחר שחלף, סיפר להרב מראפשיץ שהאיש הזה היה מאנשיו ושמו אותו מכל רע ר"ל, אך היה כמה פעמים שהתעכבה נסיעתו מכל מיני סיבות שונות, עד שניתק מחיבורו, ועל ידי זה נתגלל בעבירות, ועבירה גוררת עבירה ר"ל.

פעם אחת חשב בליבו, מה יהיה סופו, הלא אינו יהודי ואינו גוי. ליסוע לרבי – אינו יכול, כי הוא כבר חצי עבד – שנמכר ליצר הרע, והרבי יכיר בו. לא ליסוע לרבי – גם אינו יכול, כי הרי יפול ברשת יותר ויותר.

לעילוי נשמת הרה"צ המקובל רבי משה יאיר

בן הרה"צ רבי מרדכי דוד וינשטוק זצוק"ל

מחשובי תלמידי מרן בעל "הפולם"

נלב"ע בתשעה באב תשמ"ב

ולעילוי נשמת הרבנית מרת אסתר רחל ע"ה

בת הרה"ח ר' מרדכי יהושע שוורץ הי"ד

א"ח הגה"ח יצחק שמואל וינשטוק זצ"ל

נלב"ע בט' אב תשל"ד

ואחותה מרת ליבא לאה ע"ה

בת הרה"ח ר' מרדכי יהושע שוורץ הי"ד

נלב"ע בד' אב שנת תשמ"ה

ת נ צ ב " ה

שביל לנוער

שאלות בחומש – פרשת השבוע עם פירוש רש"י

בצורת מבחן אמריקאי

א. למי היה בן גבור במותו?

(א) למואב. (ב) למדין. (ג) לסיחון. (ד) לעוג מלך הבשן.

ב. מה הפירוש "שניר" בלשון כנעני?

(א) חבל ארץ. (ב) ממלכה. (ג) מעוז. (ד) שלג.

שאלות בספר "קיצור שולחן ערוך" סימן קכד

ג. מדוע אסור לטייל בתשעה באב?

(א) כדי שלא ישכח מההרב. (ב) כדי שלא יפגוש אנשים.

(ג) כדי שלא יגיע לידי צחוק ושמחה. (ד) כדי שלא ישכח מהצום.

ד. האם מותר ללמוד בתשעה באב את משניות

"איזהו מקומן"?

(א) כן. (ב) לא. (ג) מותר רק לאחר חצות היום. (ד) מותר

רק למי שרגיל לאומרו כל יום.

לוח הדף היומי בזהר עם פירוש הסולם מהזור יא (תשפ"ח)				
יום	תאריך	זוהר פרשת	עמודים	סעיפים
שבת	ח אב	פנחס	שכט-שלג	תנח-תתסט
א'	ט אב	פנחס	שלג-שלז	תתע-תתפ
ב'	י אב	פנחס	שלז-שמ	תתפא-תתפה
ג'	יא אב	פנחס	שמא-שמד	תתפז-תתצח
ד'	יב אב	מטות	א-ב	א-ד
ה'	יג אב	ואתהנן	א-ד	א-יב
ו'	יד אב	ואתהנן	ד-ט	יג-כט
שבת	טו אב	ואתהנן	ט-יב	ל-לו

